

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. Бургас, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и трета година в
следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря * **АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20222120204954 по описа за 2022 година

,за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на Й. Ц. * - * с ЕГН: *****, с
посочен съдебен адрес: *, срещу Електронен фиш за налагане на глоба **Серия К № 5111082**
на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание
чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП на жалбоподателката е наложено наказание
„Глоба“ в размер на 100 лева.

С жалбата се моли за отмяна на атакувания ЕФ, като се застъпва, че правната
квалификация е незаконосъобразна.

В открито съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява. В
писмено становище на упълномощен представител – адв. * – АК-Габрово, жалбата се
поддържа изцяло. Допълва се, че е налице противоречие между схемата на пътните знаци и
протокола за използване на АТСС, доколкото според схемата пътният знак В26 би трябвало
да е разположен на 15 метра от местоположението на техническото средство, а в протокола е
посочено, че се касае за 300 метра. Счита се, че съпоставянето на координатите посочени в
ЕФ, с отразеното в протокола и в схемата на пътните знаци, води до противоречие, което
пречи да се установи точно къде е било заснето нарушението. Искане за отмяна на ЕФ и
присъждане на разноски.

Административнонаказващият орган – ОДМВР-гр. Бургас, надлежно призован, не
изпраща представител.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН вр. с чл. 189, ал. 8 ЗДвП. Това е така доколкото АНО, който носи доказателствената тежест за установяване на датата на връчване на ЕФ, не е ангажирал никакви доказателства в тази насока. Поради това съдът следва да приеме, че депозираната на 13.10.2022 г. жалба е подадена в срок. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 10.09.2020 г. в 17:10 часа в обл. Бургас, ВП II-99, км. 11+200 до бензиностанция „Лукойл-Атия“ в посока към гр. Черноморец техническо средство – мобилна система за контрол на скоростта – „TFR1-M“, поставена в служебен автомобил с рег. №*, засякла и заснела, движещ със скорост от 109 км/ч. автомобил „Мерцедес ГЛЦ 250 ДМатик“ с рег. № *. На мястото на контролирания пътен участък имало въведено с пътен знак В26 ограничение на скоростта до 80 км/ч. Въпросното нарушение било записано на файл с наименование „Клип № 4520“.

По-късно записите от системата за контрол на скоростта били прегледани от служители на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Бургас, които от записания файл, установили, че заснетият автомобил „Мерцедес ГЛЦ 250 ДМатик“ с рег. № * е собственост на „*“ АД с представляващ – * както и че скоростта следва да се счита на 106 км/час (след приспаднатия толеранс от 3 % в полза на водача).

Бил издаден Електронен фиш за налагане на глоба серия К № **4120455** на ОДМВР-гр. Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП на *, в качеството му на представляващ „*“ АД, било наложено наказание „Глоба“ в размер на 100 лева.

Техническото средство – видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения тип „TFR1-M“, към датата на заснемане на нарушението било годно и калибрирано, видно от приложения Протокол за проверка и Удостоверение.

За използването на мобилното техническо средство бил изготвен и надлежен протокол по реда на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., съдържащ всички законоустановени реквизити.

Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 4120455 бил връчен на адресата си, като на 27.07.2022 г. представляващият юридическото лице – собственик на автомобила подал декларация по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, заявявайки че на процесната дата и място автомобилът се е управлявал от жалбоподателката Ц.. Към декларацията било приложено и копие от СУМПС на Ц..

При това положение Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 4120455 бил анулиран и срещу жалбоподателката бил издаден Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 5111082.

По делото липсват данни жалбоподателката на свой ред да е представила писмена декларация по чл. 189, ал. 5, изр. 2-ро от ЗДвП за друго лице, което да е управлявало автомобила в деня на нарушението. Липсват и твърдения в тази посока.

Липсват данни и за представено писмено възражение по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 15 ЗДвП - изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес, поради което и съдът кредитира изцяло, приложените по преписката снимки.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки направените възражения съдът прие следното.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП - при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание „Лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“ или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В конкретния случай правилно е бил издаден ЕФ, който съдържа всички необходими реквизити.

Настъпилата законодателна промяна в чл. 189 ЗДвП (обн., ДВ, бр.19 от 13.03.2015 г.) и приетата Наредба № 8121з-532 за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (обн., ДВ, бр. 36 от 19.05.2015 г.) (Наредбата), които изцяло са съобразени с основните положения на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълкувателно дело № 1 от 2013 г. на ОС на колегиите на ВАС, налагат извод, че използването на мобилната техническа система е допустимо, като законът и Наредбата изрично сочат на неучастието на контролния орган в нейното функциониране и възможността за такова нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, да се издава електронен фиш. В § 6, т. 65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието „автоматизирани технически средства и системи“. Това са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) **мобилни – прикрепени към превозно средство** или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. В конкретния случай - видно от приложеното удостоверение (л. 9) – мобилната система за видео-контрол на нарушенията на правилата за движение „TFR1-M“ е автоматизирано техническо средство по смисъла на закона, като цялостната обработка и

формирани на доказателствения видеоматериал се извършва от специализирана програма, а операторът в патрулния автомобил има възможност единствено за визуален преглед на качеството на заснетия видеоматериал. Тук е мястото да се посочи, че срокът на валидност на издаденото удостоверение за одобрен тип средство за измерване е изтекъл на 24.02.2020 г. Същевременно обаче по силата на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията - когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип, поради което и съдът счита, че в конкретния случай използваната мобилна система за контрол е одобрен тип средство за измерване на скорост.

Както вече беше посочено - след измененията на ЗДвП (обн. ДВ бр.19 от 13.03.2015 г.) и издаването на Наредба № 8121з-532, издаването на електронен фиш за налагане на административни санкции за допуснати нарушения на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП е допустимо и когато нарушенията бъдат установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство или система, функциониращи автоматично. Присъствието или отсъствието на контролен орган (оператор на системата) в патрулния автомобил, по никакъв начин не оказва въздействие върху точността и обективността на установяване и заснемане на нарушението. Контролният орган няма никаква възможност да променя или да влияе върху измерването, регистрирането и записа на нарушенията, установени и заснети с мобилно автоматизирано техническо средство. Измерването и регистрирането на скоростта и записа на доказателствения видеоматериал се извършва напълно автоматично от системата радар-камера-компютър. Доколкото за нарушението по чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки – то правилно в случая е бил издаден електронен фиш, а не наказателно постановление. В този смисъл е и практика на касационната инстанция – например **Решение № 613/10.04.2017г. по к.н.а.х.д. № 110/2017г. на АдмС-Бургас.**

На следващо място следва да се посочи, че легална дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, която дефиниция е възпроизведена и в § 6, т.63 от ДР на ЗДвП и съгласно които ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. Видно от приложения на л. 4 фиш - той е издаден от компетентен орган и съдържа всички предвидени в чл. 189, ал. 4, изр. 2-ро от ЗДвП задължителни реквизити, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на електронния фиш на това основание. Посочено е, че ЕФ е издаден от ОД на МВР Бургас, като компетентността на наказващия орган произтича по силата на закона – териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението. В ЕФ точно е посочено мястото на извършване на нарушението, отразено е обстоятелството, че в този участък имало въведено с пътен знак ограничение за максимално допустима скорост от 80 км/ч., както и точната измерена от АТС скорост. Посочена е също

така и разликата между засечената и разрешената скорост – 26 км/час, като коректно е приспаднал в полза на нарушителя толерансът от 3 %, който представлява допустимата техническа грешка при измерването на скоростта.

Следва да се има предвид, че електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. В тази връзка, съгласно Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, **реквизити** и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, **реквизити** и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите - електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което, като вид държавна принуда, чрез него се възлагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. Именно с оглед на тази своя характеристика, при издаването на електронния фиш намира проява общия принцип, че административнонаказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширително тълкуване или чрез тълкуване по аналогия (чл. 46, ал. 3 от ЗНА). Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалването на електронните фишове – аргумент от чл. 189, ал. 8 от ЗДвП. Действително в процесния електронен фиш е посочена само териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението и не са посочени конкретен издател, негов подпис и дата на издаване, но такива реквизити не са предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което това не може да бъде прието за пропуск, тъй като в случая нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП се явява специална по отношение на общото изискване на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за съдържанието на наказателното постановление. В този смисъл е константната практика на касационната инстанция например - **Решение № 646 от 6.04.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 253/2015 г. и Решение № 539 от 19.03.2015 г. на АдмС - Бургас по к.н.а.х.д. № 150/2015 г.**

Не случайно законодателят при определяне на реквизитите на електронния фиш в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е посочил като изискване той да съдържа име, длъжност и подпис на издателя си (или на лицето, което в последствие връчва фиша) и това е така, защото електронният фиш е акт, който се издава в резултат на заснемане със система за технически контрол, а не акт на административнонаказващ орган, каквото е наказателното постановление. Ето защо за разлика от общия процес регламентиран в ЗАНН, в хипотезата с издаване на електронния фиш, не са предвидени два етапа, каквито съдържа общия процес по ЗАНН – обвинение чрез предявяване и връчване на АУАН и налагане на наказание чрез издаване и връчване на наказателно постановление (**Решение № 1227/08.07.2015 г. по к.н.а.х.д. № 943/2015 г. на АдмС-Бургас**). Законодателят в разпоредбата на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП е препратил към ЗАНН само процедурата по оспорване на електронния фиш, а в ал. 14 от същия член, е препратил към общия закон само за неуредените случаи. Това означава, че особената процедура, уредена в ЗДвП, се прилага такава, каквато е и така както е уредена в специалния закон и само за неуредените случаи, както и само в частта на оспорване пред

съда на електронния фиш се прилага общия закон – ЗАНН. За това, след като в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП са регламентирани реквизитите на електронния фиш, това изброяване следва да се възприема като изчерпателно, т.е. достатъчно е електронния фиш да съдържа тези реквизити и да е издаден според образца утвърден със Заповед № Из-305/04.02.2011 г. на Министъра на вътрешните работи. В случая процесният електронен фиш е именно такъв. След като в образца за електронен фиш и в изчерпателно изброените му в закона реквизити не се съдържа дата на издаване на електронния фиш, име на длъжностно лице, подпис и пр. - то такъв реквизит не е задължително да притежава и фишът.

Действително съдът констатира, че в ЕФ не е посочено пред кой съд и в какъв срок може да бъде обжалван. Това обаче в никакъв случай не може да се счете за съществено процесуално нарушение, доколкото очевидно и без това указание жалбоподателката е успяла в срок да упражни правото си на жалба, поради което и този пропуск не се е отразил на възможността ѝ да потърси съдебна защита на правата си.

Представен е и задължителния в случаите на ползване на мобилна АТСС, протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредбата, посредством които се установява мястото на извършване на контрола, посоката на движение на контролираните МПС, ограничението на скоростта и др. По мнение на съда процесуалният документ е изготвен съобразно изискванията, поради което и е годен да изпълни функциите си. Следва да се има предвид, че нормата на чл. 10, ал. 3 от Наредбата указва, че при работа с временно разположени на участък от пътя автоматизирани технически средства и системи за контрол на скоростта протоколът се попълва за всяко място за контрол и се съпровожда със снимка на разположението на уреда. Анализът на така цитираната правна норма показва, че изискването за снимка към протокола е въведено единствено за технически средства, които самостоятелно са разположени временно на пътя, но не и по отношение на тези технически средства, които са монтирани в служебните автомобили. Видно от приложения по делото Протокол - в процесния случай АТСС е било монтирано в служебен автомобил с рег. № А * МА, поради което изискването на чл. 10, ал. 3 от Наредбата за наличие на снимка с разположението на уреда изначално е неприложимо **/Решение № 1014/03.08.2020 г. на АдмС-Бургас по к.н.а.х.д. № 1014/20 г/.**

Съдът не споделя доводите и за недоказаност на това, че в процесния пътен участък е действало ограничение от 80 км/ч., предвид направените в писмените бележки възражения.

Действително в протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредбата е посочено, че пътният знак В26 е разположен на 300 метра от мястото на контрол. Същевременно точното място на контрол е път II – 99 км. 11+200. Видно от справката от АПИ – един пътен знак В26 е разположен на км. 11+185 – т.е. на 15 метра от мястото на контрол, а не на 300, както е отразено в протокола. Същевременно обаче съдът отчита, че видно от същата тази схема - на км. 10+850 (т.е. на 350 метра от мястото за контрол) има разположен още един пътен знак В26 с указания за максимално допустима скорост от 80 км/ч. и допълнителна табела, указваща действие на знака от 10 километра (т.е. въведената с този знак забрана е вала в процесния участък). При това положение съдът не съзира съществен порок в протокола, който да разколебава съществено обвинителната теза. Видно е, че на 350 метра преди

мястото за контрол е имало разположен пътен знак В26, а в протокола е посочено, че знакът е на 300 метра, като по мнение на съда това разминаване с 50 метра е несъществено. Дали знакът се е намирал на 300 или на 350 метра (или дори на 15 метра) е без значение за ангажиране на отговорността на жалбоподателката, доколкото не променя факта, че ограничението е било надлежно въведено и безспорно е било именно 80 км/ч.

Съдът не възприема и възражението, че има противоречие относно мястото на позициониране на техническото средство. Видно от представената схема км. 11+200 е разположен точно до бензиностанция „Лукойл“, както е отразено и във ЕФ и в протокола към него, а и „пилоните“ на рекламните знамена на бензиностанцията лесно се забелязват на снимката. Самият процесуален представител на жалбоподателката в писмените бележки посочва, че при въвеждане на координатите в интернет се показва точка, разположена на изхода на бензиностанцията, както коректно е отразено във всички процесуални документи – т.е. не е налично никакво разминаване. Пресмятанията, направени в писмените бележки, не се възприемат от съда, доколкото както стана вече ясно разстоянието от 300 метра, отразено в протокола не е меродавно, а и при това пресмятане защитата се позовава единствено на тези обстоятелства, които обслужват нейната теза, премълчавайки останалите (като например наличието на знак на 350 метра от мястото).

Мястото за контрол не е било обозначено с пътен знак „Е24“, но това е така, доколкото с ДВ, бр. 6 от 2018 г., в сила от 16.01.2018 г. е била отменена нормата на чл. 7 от Наредба 8121з-532/12.05.2015 г., предписваща такова задължение на контролните органи, поради което и към датата на нарушението – 10.09.2020 г. за тях не е съществувало задължение за поставяне на пътен знак „Е24“ в контролирания участък или за оповестяване на мястото на контрол по друг начин. Поради това доводите на жалбоподателя в обратна посока не се споделят от съда.

Правилно е определен и субектът на административнонаказателната отговорност в лицето на посочения от представляващия юридическото лице-собственик на МПС. Разпоредбите на ЗАНН, относно личната отговорност за извършване на административно нарушение са дерогирани от разпоредбите на чл. 188 от ЗДвП, които предвиждат презумпция за отговорност на собственика на МПС (законния представител на ЮЛ), която може да бъде оборена от него в случай, че друг е управлявал автомобила. В разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП пък е разписана процедурата, по която следва да процедира собственикът/представляващият, ако друго лице е управлявало автомобила - в 14-дневен срок от получаването на ЕФ да предостави в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. В този случай издаденият срещу собственика/представляващия ЕФ се анулира и се издава нов ЕФ срещу посоченото лице. В конкретния случай това е сторено, поради което и правилно е ангажира отговорността на жалбоподателката, която е била посочена от *, като водач на МПС.

От субективна страна, съдът приема, че се касае за виновно извършено нарушение,

тъй като не е спорно в процеса, че жалбоподателката е правоспособен водач на МПС и като такава е била запозната към датата на деянието със своите задължения при управление на МПС, в това число и задълженият ѝ по чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, да избира определена скорост и спазва ограниченията за скорост при управление на ППС, които задължения обаче в настоящия случай съзнателно не е спазвала.

В заключение съдът следва да посочи и че правната квалификация, дадена в ЕФ напълно съответства на установените факти и не са допуснати пороци в тази насока. Противно на становището на жалбоподателката, съдът счита, че в ЕФ е дадена коректна цифрова квалификация на извършеното нарушение. Внимателния прочит на сочи, че нарушението е квалифицирано като такова по чл. 21, ал. 2 ЗДвП, а превръзката с ал. 1 на същата разпоредба е направена с оглед пълнота и по никакъв начин не възпрепятства жалбоподателката да разбере, какво точно нарушение ѝ се вменява.

Наложено на жалбоподателката наказание е съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП – „Глоба” в размер на 100 лева, който размер е точно определен в закона и не може да се обсъжда въпроса за намаляването ѝ, както и въпроса дали случая може да се приеме за маловажен. Управлението на пътно превозно средство е дейност с повишен риск и една от най-честите причини за настъпването на ПТП е именно движението с несъобразена или превишена скорост, поради което и извършеното се явява деяние със завишена обществена опасност.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателката, като наложеното ѝ наказание е правилно и законосъобразно индивидуализирано, поради което и атакуваният ЕФ следва да се потвърди изцяло.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП/ЕФ въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнеса по възлагане на разноските ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед на изхода на правния спор, разноси принципно се дължат в полза на АНО, който обаче не е поискал присъждането им, поради което и съдът не може служебно да се произнесе по въпроса.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 5111082 на ОДМВР-гр.Бургас, с който за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с ал. 1 ЗДвП, на основание чл.

189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДВП на Й. Ц. * - * с ЕГН: ***** е наложено наказание „Глоба“ в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____